

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Marinciu Petru xxxx, născut la xx xxxx xxxx, originar și domiciliat xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.10.2017 – 28.11.2017;

Instanța de apel: 31.01.2018 – 14.03.2018;

Instanța de recurs: 06.08.2019 – 22.01.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 noiembrie 2017, Marinciu Petru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Marinciu Petru, la 27.12.2016 aproximativ la ora 15.00, prin înțelegere prealabilă și de comun acord cu Oața Vasile, în timp ce se afla în scara blocului locativ nr. xx din str. xxxx xxxx mun. xxxx, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări în mod deschis, a sustras din mâinile minorului Curbatov Daniil un telefon mobil de model „Samsung Galaxy J5” cu nr. IMEI xxxx la preț de 7 000 lei, după care, cu bunul sustras a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel părții vătămate Vataman Galina un prejudiciu material considerabil în sumă totală

de 7 000 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către inculpatul Marinciu Petru și de către avocatul Cojocaru Vladimir în numele inculpatului.

3.1. Inculpatul Marinciu Petru, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă non privativă de libertate.

În motivarea cererii, apelantul a indicat că nu a comis infracțiunea de care este învinuit și doar a fost prezent la comiterea acesteia, fără a cunoaște despre planurile autorului. A mai menționat că, la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de faptul că anterior nu a fost judecat.

3.2. Avocatul Cojocaru Vladimir în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Marinciu Petru să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat, că nu au fost acumulate probe care să demonstreze vinovăția inculpatului, înțelegerea prealabilă dintre inculpat și Oanța Vasile, faptul că inculpatul ar fi comis acțiunea de sustragere a telefonului, or, acesta se afla la distanța de 4 - 5 m de locul comiterii infracțiunii și când a văzut ce a făcut Oanța Vasile, s-a speriat și a plecat de la fața locului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, au fost admise apelurile declarate, casată sentința în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această latură, potrivit căreia Marinciu Petru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal, cu aplicarea art.70 alin.(3¹) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar tuturor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Marinciu Petru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal.

Instanța de apel a conchis că pedeapsa aplicată inculpatului, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal, sub formă de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, o consideră una prea aspră în raport cu circumstanțele cauzei și cu personalitatea inculpatului, nefiind în măsură să întrunească exigențele individualizării pedepsei penale.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență dispozițiilor art.art.61, 75-77 Cod penal, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât și a altor persoane, că executarea

pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de apel a reținut că pentru a-și îndeplini funcțiile, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii, privativă sau neprivativă de libertate și a duratei, atât gravității faptei și potențialului pericol social pe care îl prezintă în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se corecta sub influența pedepsei penale. Or, o pedeapsă neechitabil prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, înrăire și neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că inculpatul și-a recunoscut vina în instanța de apel și a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde, anterior nu a fost condamnat, a săvârșit infracțiunea la vârsta de 19 ani, fapt care, în temeiul art.10 alin.(1) Cod penal, în cumul cu prevederile art.70 alin.(3¹) Cod penal, atrage reducerea cu o treime a pedepsei cu închisoarea și astfel, lipsesc suficiente temeuri, care justifică aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu executarea reală a respectivei pedepse.

Instanța de apel a ținut cont de circumstanțele stabilite, a considerat că scopul corectării și reeducării inculpatului se va atinge fără izolarea lui de societate, fiind posibil de a stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 4 luni, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 4 ani, astfel, dând posibilitate reală inculpatului să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

6. Ne fiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel procurorul a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând ca temei de casare prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, concretizând că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, astfel încât s-a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale, fapt ce denotă că soluția adoptată este una vădit neîntemeiată.

În motivarea recursului invocă blândețea pedepsei stabilite inculpatului, considerând că, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75, 70 alin.(3¹) Cod penal și incorect a ajuns la concluzia de aplicare în privința acestuia a unei pedepse non privative de libertate.

Mai mult, acuzarea remarcă opinia că pedeapsa stabilită inculpatului nu va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept și nici nu va constitui o avertizare publică pentru alte persoane predispuse de a-și însuși comportamente similare celui manifestat de către inculpat.

În contextul celor expuse, recurentul consideră că, concluziile instanței de apel la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii și pedepsei penale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art.90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

La fel, Colegiul penal reține că procurorul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de către inculpatul Marinciu Petru, invocând doar dezacordul cu soluția instanței de apel în partea pedepsei stabilite inculpatului, din care motiv hotărârea judecătorească contestată va fi supusă verificării doar sub acest aspect.

Verificând materialele cauzei, în raport cu alegațiile procurorului, instanța de recurs ajunge la concluzia că cele invocate de recurent, nu și-au găsit confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea acestei spețe de către instanța de apel, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută integral.

Colegiul penal găsește vădit nefondată invocarea recurentului referitor la blândețea pedepsei stabilite inculpatului, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75, 70 alin.(3¹) Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind în privința acestuia suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

Referirea recurentului la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art.90 Cod penal, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedepsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1 350 unități convenționale, această infracțiune clasificându-se ca una gravă potrivit art.16 Cod penal.

Conform alin.(1) art.90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin.(4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Potrivit actelor cauzei, Colegiul penal atestă că, prima instanță a dispus condamnarea inculpatului în baza art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal la 5 ani închisoare, la o nouă rejudecarea instanța de apel a casat sentința și a pronunțat, în partea stabilirii pedepsei, o nouă hotărâre, dispunând condamnarea lui Marinciu Petru în baza art.187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal, cu aplicarea art.70 alin.(3¹) Cod penal, la 3 ani 4 luni închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Totodată, la numirea pedepsei inculpatului instanța de apel a ținut cont de prevederile art.70 alin.(3¹) Cod penal, potrivit căruia la aplicare pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu atins vârsta de 21 ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75, 70 alin.(3¹) Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționali comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Marinciu Petru.

Rezumând cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, argumentele din recursul procurorului fiind vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe *Marinciu Petru xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 20 februarie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac